Ține-ți rivalii aproape...

Regula Kennedy

ROMANCE

K.C. CARMICHAEL

TRADUCERE DE **CORNELIA MOISE**

LEDA BAZAAR

K.C. CARMICHAEL

Regula Kennedy

Traducere din limba engleză și note de
Cornelia Moise

LEDA BAZAAR

UNU

28 DECEMBRIE – CHICAGO BROAD WINGS VS. BUFFALO BLIZZARDS

Gavin Marshal

ÎNCĂ DOUĂZECI DE MINUTE. ATÂT MAI AM LA DISPOziție ca să-i amintesc lui Connor Kennedy că, în ciuda faptului că a fost numit MVP[1] în ultimele trei sezoane, că a câștigat titlul de cel mai bun debutant al anului acum șase sezoane și că a fost selectat înaintea mea cu un an înainte de asta, tot nu e mai bun decât mine.

Bine! E mai rapid decât mine. Un fapt de care mi se reamintește imediat ce arbitrul lasă pucul să cadă pentru a începe a treia repriză, iar Connor câștigă avantajul. Sunt iar pe gheață și alerg după fundul ăla al lui slăbănog. Da, bun, numărul de goluri pe care le-am marcat eu în toată cariera el reușește să le înscrie într-un singur sezon. Dar eu nu mă aflu aici ca să marchez goluri. Sunt aici ca să împiedic derbedei răsfățați și de bani gata ca el să bage pucul în poartă peste umărul portarului meu.

Buf! De asemenea, sunt aici ca să-l izbesc cu șoldul de mantinelă.

---

[1] *Most Valuable Player*, „cel mai bun jucător al partidei”.

— Acum nu te mai văd cum joci cu pucul! îi strig în batjocură, în timp ce arbitrul mă înhață de apărătorile de la umeri și mă îndepărtează de versiunea turtită a lui Connor Kennedy pe care am lăsat-o pe gheață.

— Bucură-te de locul din primul rând pentru următoarele două minute, Marshal! spune Connor în timp ce se ridică încet.

Mă privește cu afurisiții ăia de ochi albaștri ca iarna și are tupeul să rânjească sfidător în timp ce-și scutură fulgii de gheață de pe șolduri și umeri, iar eu sunt condus și trimis înapoi la tribuna mea. Banca de pedeapsă.

Nu, pe bune! Asta e casa mea! Există o sticlă de apă cu numele meu pe ea care mă așteaptă aici. O înșfac și-mi storc niște apă în gură în vreme ce mă așez pe bancă – cea pe care antrenorul Matthews a numit-o tronul meu. De ce? Pentru că aici, în Buffalo, New York, casa celor de la Blizzards, eu conduc. Eu domnesc în tot ceea ce contează legat de hochei și la care Connor Kennedy n-o să mă depășească niciodată. Minutele de penalizare. De fapt, nici măcar nu sunt sigur dacă băiatul de aur al ligii a văzut vreodată cum arată banca de pedeapsă. Mă îndoiesc că și-a auzit vreodată publicul de acasă strigându-i numele în timp ce era scos de pe teren ca să se „răcorească” – așa cum mi l-au strigat mie de când l-am izbit cu șoldul și l-am făcut să uite pe ce lume e.

Frumușeii precum Connor știu doar cum e să fii adorat. Cum s-ar descurca el dacă ar fi temut în loc să fie venerat? Oare acele bucle bogate, șaten-aurii, care-i ies de sub marginile căștii ar mai avea aceeași strălucire? Oare ochii lui albaștri ar fi văzuți în sfârșit de mulțime așa cum îi văd eu? Reci și disprețuitori, cum e și gheața pe care patinăm. Cât

de bine s-ar descurca dacă ar fi detestat de fiecare fan din fiecare oraș în afară de-al lui?

Bănuiala mea e că nu s-ar descurca deloc bine.

Connor Kennedy

— Asta ar trebui să-i pună la punct, îi spun coechipierului meu, James Bryant, când în spatele porții se aprinde becul.

Am egalat scorul. Pun pariu că acum Gavin Marshal nu mai stă așa de îngâmfat, după ce am profitat la maximum de absența lui de pe gheață în timp ce el își ispășea penalizarea pe banca de pedeapsă pentru duritate inutilă.

Tronul lui! Îmi dau ochii peste cap. Imaginează-ți cum e să te numești regele minutelor de penalizare!

— Frumoasă față, Connor! îl aud pe antrenorul Chris strigând de pe bancă. Acum mișcă-ți curu' încoace! Lars, intri în locul lui Kennedy!

— Domnu' antrenor, n-am nevoie de pauză. Mai pot să joc o repriză, spun când trec pe lângă bancă, oprindu-l pe Lars să sară peste mantinelă.

— Poate, spune antrenorul, dând din cap spre cealaltă parte a terenului, către banca de pedeapsă, unde Gavin Marshal stă în picioare, holbându-se la mine și așteptând să fie eliberat ca un urs furios ținut în captivitate înainte să se reia jocul.

Îi fac cu ochiul, iar el rânjește, dezgolindu-și toți dinții.

— Dar nu te las aici ca pe o pradă ușoară. Acum treci pe bancă!

— Bine! cedez și schimb locul cu Lars.

După ce mă așez, arunc o privire scurtă spre tabela de marcaj. Au mai rămas șaisprezece minute de joc, cu un scor egal de unu la unu. Serios acum, chiar ar trebui să fiu acolo!

Sunt cel mai bun atacant central al echipei noastre și cea mai bună șansă să mai înscriem un gol pentru a câștiga acest meci epuizant. Care pare și mai epuizant aici, în Buffalo, unde pe gheață sunt doar jucători duri, iar tribunele sunt pline de fani turbați și însetați de sânge. Dintre care majoritatea sunt sigur că vin aici doar ca să-l vadă pe Gavin Marshal cum se bate și-și lasă adversarii lați.

Mă uit iar la ceas. Cinci… patru… trei… doi… unu. Arbitrul lasă pucul să cadă. Câștigăm avantajul, iar Marshal se repede ca o rachetă după el. Sau, mai exact, după James, una dintre extremele noastre drepte, care patinează cu pucul la doar câțiva pași de poarta celor de la Blizzards. Portarul lor e atent la el. James își pregătește lovitura, iar eu mă încordez pentru coliziunea violentă care urmează să-l spulbere. O coliziune pe care o cunosc mult prea bine; să fiu pus la pământ de Gavin Marshal e ceva ce experimentez încă de dinainte să fim recrutați pentru ligă. Chiar și în perioada junioratului, cumva eram mereu repartizați în echipe adverse. Ne era menit să fim rivali, presupun. Și iată-l, gata să-și lanseze această rivalitate asupra coechipierului meu!

Doar că… nu o face. În loc să-l trântească pe James pe gheață, îi șterpelește pucul cu crosa și-l pasează printr-o mișcare scurtă din încheietură propriului coechipier, care așteptă în flanc. Apoi, cu mișcări rapide, se întoarce și începe să patineze ca un nebun, ținând pasul cu coechipierii săi în timp ce-și pasează pucul de la unul la altul. Modul în care se mișcă și-și intersectează traseele, maniera în care anticipează unde o să fie celălalt – totul în timp ce Gavin blochează orice apărare pe care echipa noastră o poate oferi – vin ca o reamintire a modului în care au câștigat cupa anul trecut.

Cei de la Buffalo Blizzards sunt un adevărat front de furtună pe gheață, iar Gavin funcționează ca vântul, scoțând pe toată lumea de pe traiectorie. El acoperă mai mult din teren decât pucul și nu-l mai atinge niciodată. În timp ce patinează, concentrarea îi este clară. Odată ce atacantul lor central, Alexander Tavish, are pucul, Gavin își plasează fundul uriaș în fața portarului nostru, făcându-i imposibil să vadă ce se îndreaptă spre el în cea mai mare viteză.

Funcționează, iar sirena care anunță golul gazdelor se aude din nou. Buffalo Blizzards a înscris. Publicul îi scandează numele lui Gavin, în ciuda faptului că nu el a fost cel care a introdus pucul în plasă. Mugetul numelui său din tribune e copleșitor.

Mă uit în jos și zâmbesc la propriile patine, nedorind să vadă cineva că sunt mândru de cel pe care ar trebui să-l urăsc.

Gavin

— Gavin! strigă un alt reporter în timp ce-mi bagă un microfon în față în vestiar.

Îmi îndrept atenția spre el și schițez un zâmbet forțat. Urăsc partea asta a jocului! Vreau să scap de echipament, să fac un duș și să mă schimb. Vreau să merg acasă, să-mi arunc picioarele pe spătarul canapelei mele jerpelite și să-mi pun gheață pe încheieturi și genunchi. Nu mai vreau să răspund la întrebări doar pentru ca analiștii sportivi și toți cei care mă urmăresc din fotoliu cu o bere în mână, oriunde altundeva în afară de Buffalo, să mă poată numi bătăuș sau brută.

— I-ai administrat o lovitură zdravănă lui Connor Kennedy…

Normal că exact cu asta începe! Cu asta încep mereu. Dați încolo faptul că am făcut posibil ca echipa noastră să marcheze golul care a închis acest meci.

— …crezi că, dacă-ți tratezi așa colegii de joc, o să-ți fie greu să te integrezi în echipa Statelor Unite pentru Jocurile Olimpice din acest an?

Îmi trec mâna prin părul transpirat, dându-mi-l la o parte de pe față.

— Lotul olimpic nu a fost încă anunțat, râd și schițez pentru camera acestui reporter cel mai drăcesc zâmbet al meu. Și tare mă îndoiesc că numele meu o să figureze acolo!

Ceea ce-i adevărat. Doar sunt Jocurile Olimpice. Oricât de mult își dorește antrenorul principal să câștige, o să dorească acea victorie cu cât mai puține controverse posibile. Să mă adauge pe mine în lot înseamnă controverse instantanee.

— Ar fi mai bine ca numele tău să fie acolo!

Coechipierul meu, Alexander Tavish, vine în fugă din boxa lui prin vestiar și mă cuprinde entuziast cu un braț.

Canada s-a grăbit să-l revendice pentru echipa lor. Ceea ce-i o manevră inteligentă. Este un atacant excelent și obține în mod constant cel puțin un punct pe meci. Îmi ciufulește părul cu mâna acoperită de mănușă, făcând ca mai multe șuvițe din părul negru și îmbibat de sudoare să-mi cadă iar în ochi, însă mi le dau imediat la o parte. Tavish rânjește și mă zgâlțâie de umeri.

— Vreau să știu cum se simte restul ligii când trebuie să se confrunte cu omul ăsta timp de câteva săptămâni.

— Asta nu te sperie? întreabă reporterul.

— Nu! răspunde Alexander și izbucnește în râs, apoi își trece un braț peste umerii mei. Doar suntem jucători de hochei. Noi nu ne temem de nimic!

Aproape de nimic. Dar bănuiesc că pentru Alexander asta e adevărat. Când nu se află pe gheață, e acasă cu logodnica lui perfect acceptabilă și cu un pui de golden retriever. Spre deosebire de mine, care merg acasă în apartamentul meu cât o cutie de chibrituri, ce-i mai degrabă gol, și mă ascund, nedorind să se uite cineva când plec și când vin. Cu cât lumea știe mai puțin despre mine personal, cu atât mai bine, iar asta-i include și pe coechipierii mei. Sunt o persoană discretă și mi-am ascuns viața și trecutul pe cât de bine am putut ca să nu ajung subiectul vreunui reportaj lacrimogen despre succesul obținut după ce-am fost sărac lipit. Sau, mai rău, imaginea nopților de spectacole gay ale ligii, care sunt din ce în ce mai controversate.

Înconjurat în continuare de brațul lui Alexander, care acum glumește cu reporterii, mă uit prin vestiar ca să-i întâlnesc privirea managerului nostru de PR. Acesta îmi face un semn din cap că pot să plec. Probabil simte că principala lui responsabilitate profesională e să mă împiedice să arunc replici tăioase către presă.

Având permisiunea lui să ies, mă scuz, mă eliberez de sub brațul lui Alex și evadez la dușuri. În timp ce merg prin vestiar, sunt întâmpinat cu urale, strigăte și saluturi cu pumnul de restul coechipierilor, iar antrenorul Matthews îmi face un semn aprobator din cap atunci când trec pe lângă el.

— Bun meci! îmi spune. Îți meriți cu prisosință acel „A” de pe tricou.

Buzele-mi schițează ceva ce seamănă cu un zâmbet și îl bat ușor de două ori cu degetul mare al pumnului drept. Căpitan secund. E primul sezon în care-l port și a fost o adevărată surpriză când l-am văzut pe tricoul de antrenament în prima zi a cantonamentului de pregătire din toamnă.

Se întâmplă rar ca bătăușul echipei să poarte banderola. Dați-i-o cuiva mai puțin violent, spun gurile rele. Dați-i-o cuiva pe care copiii să-l poată lua drept model. Ca și cum fiecare pușt care se antrenează pe gheață nu ar exersa deja cum să-și arunce mănușile și să-și înșface adversarul de tricou atunci când vine momentul să îi amintească pentru ce se află acolo. Ca să câștige.

Indiferent de ce spun oamenii sau, mai degrabă, în ciuda acestor vorbe, eu sunt mândru de acel „A". Poate și mai mândru decât sunt de titlul meu, regele minutelor de penalizare. Să nu mă înțelegeți greșit, chiar îmi place să-mi protejez coechipierii. Îmi place să mă asigur că nu pățesc nimic când își fac treaba. Îmi place să impun regulile neoficiale ale gheții și să le amintesc celorlalte treizeci și una de echipe din ligă că Blizzards e ultima cu care vrei să te pui. În plus, dacă mă lupt destul de dur, dacă-mi arăt forța și duritatea acolo, atunci, dacă secretul că sunt gay o să iasă la iveală, poate că oamenilor o să le fie prea frică să se ia de mine din cauza asta. Hocheiul e tot ce am. Nu pot să-l pierd pentru ceva atât de trivial și de lipsit de importanță precum persoana cu care-mi place să mă bag în pat.

Connor

— A fost o înfrângere grea, dar am luptat din greu, le spun reporterilor adunați în jurul meu în vestiar după meci. Buffalo reprezintă întotdeauna o provocare.

— Echipa sau stadionul? cere reporterul lămuriri.

— Amândouă, îi răspund, râzând. Doar ați fost și voi acolo. Ăsta e unul dintre cele mai zgomotoase stadioane din ligă, cu cei mai… dedicați fani.

Asta a fost o modalitate drăguță de-a o spune, nu-i așa?

Poate că nu. Tata, care e și managerul general al echipei mele, mă urmărește din spatele mulțimii de reporteri și al coechipierilor, ținându-și brațele încrucișate la piept.

Înghit în sec.

— Dar o să fim pregătiți pentru revanșă luna viitoare, când o să jucăm din nou împotriva lor pe terenul nostru.

— Ce ne poți spune despre anunțul echipei olimpice care o să aibă loc în această seară? Sunteți pregătiți să vedeți un membru de-al celor de la Blizzards în lot?

Fac un scurt schimb de priviri cu tata. Și-a petrecut tot timpul liber pe care-l are încercând să-i influențeze pe cei care alcătuiesc lista respectivă de jucători. Ca fost câștigător al medaliei de aur la Jocurile Olimpice și fost jucător în NHL[1], opinia lui este întotdeauna luată în considerare. În ciuda faptului că toți cei care se bat pentru unul dintre locurile râvnite consideră că influența lui e părtinitoare. Nu le găsesc vreo vină. Ar fi trebuit să se retragă din funcția de manager general al celor de la Chicago Broad Wings în momentul în care am devenit eligibil pentru lotul olimpic. Să-ți auzi tatăl strigându-ți numele la microfon când ești ales prima opțiune în fața tuturor nu e momentul emoționant pe care-l crede lumea. E multă presiune, cu un strop de nepotism pentru gust.

Îmi înghit nodul din gât, apoi îmi îndrept din nou atenția spre reporter.

— Indiferent dacă o să fiu sau nu în echipă, o să fiu mândru și bucuros pentru fiecare jucător care ajunge pe listă, nu contează pentru cine joacă.

— Chiar și pentru Gavin Marshal?

---

[1] *National Hockey League*, Liga Națională de Hochei din SUA.

Înjur în gând. Oare reporterul ăsta chiar trebuia să atingă și acest subiect? Mai multe microfoane îmi sunt băgate în față, iar în încăpere se așterne o liniște deplină. Eu, unul, ar trebui să-l urăsc pe Gavin. Asta e povestea pe care tata și, prin urmare, presa o promovează încă din noaptea dinaintea anunțării selecției, acum șapte ani. Zâmbesc către cameră, pregătindu-mă să le ofer ceea ce-și doresc cu toții, deși asta îmi provoacă o senzație neplăcută în măruntaie.

— Credeam că vorbim despre hochei, nu despre arte marțiale mixte.

Sunt recompensat cu un gest de aprobare din cap din partea tatălui meu, ceea ce-mi permite să termin cu reporterii.

— Acum, mă scuzați! Trebuie să mă schimb.

Odată ajuns la dușuri, mă sprijin de peretele de faianță și scot un oftat lung în timp ce las apa fierbinte să curgă peste mine.

— Le venim de hac data viitoare, îmi spune James, lovindu-mă ușor cu pumnul în umăr.

— Da! aprobă și Lars după ce iese de sub apă și-și înfășoară un prosop în jurul mijlocului.

— Să fiți siguri c-o să le venim de hac! îi susțin și eu, pentru că asta e ceea ce trebuie să spun.

Sincer totuși, nu meciul e cel care mă face să mă simt abătut. Se întâmplă să fii și înfrânt în hochei. E un sezon lung și niciodată n-o să câștigi toate meciurile.

— Gavin Marshal e un adevărat nemernic, comentează Johnson când trece pe-acolo.

— Poți să mai zici asta o dată, replică James și bate palma cu Johnson în semn de aprobare.

Eu nu spun nimic. Pentru că nici Gavin nu e cel care mă face să mă simt așa. Sigur, e o amenințare acolo, pe gheață,

și cu siguranță cel mai frustrant atacant ori enforcer[1] împotriva căruia poți să joci în ligă, însă el își face doar treaba. Și încă una al naibii de bună. Își dă sufletul pe gheață. Pur și simplu din partea lui pare diferit față de majoritatea celorlalți jucători.

După duș, pornesc spre boxa cu numele meu deasupra. Nu, stai! Cu numele tatălui meu deasupra. Uneori mă întreb dacă nu cumva folosesc doar vechea lui plăcuță. Sau dacă nu cumva, în cazul în care nu i-aș fi împărtășit numele, aș mai fi fost de fapt aici.

Nu! Lasă acest subiect în pace! Poate c-am obținut locul în echipă în niște condiții speciale, dar cu siguranță mi-am câștigat locul în NHL. Nu există vreo echipă în această ligă care nu ar profita de ocazie să mă transfere – nu că tata ar lua-o vreodată în calcul, nici într-un milion de sezoane. Dar, la naiba, uneori îmi doresc cu disperare să o facă. Măcar pentru a nu mai fi nevoit să-l văd și să trăiesc în umbra lui în fiecare clipă a carierei mele. Ceea ce reprezintă principalul motiv pentru care-mi doresc un loc în echipa olimpică. Sigur, el o să călătorească la Milano ca să urmărească meciurile, dar n-o să poată să ne însoțească permanent. N-o să aibă acces la dormitoarele din satul olimpic. N-o să i se îngăduie nici măcar să asiste la antrenamente. O să trebuiască să urmărească totul din tribune, ca un fan obișnuit, și aș putea, pentru prima dată în viața mea, să joc câteva meciuri în liniște, fără să fiu confruntat de el în momentul în care ies de pe gheață.

---

[1] Jucător de hochei pe gheață al cărui rol principal este de a-și proteja coechipierii (în special vedetele echipei) și de a descuraja jocul agresiv al adversarilor. Acesta intervine adesea prin contacte fizice dure sau lupte directe pe gheață pentru a impune respect și a schimba dinamica psihologică a meciului, având de regulă abilități tehnice mai puțin impresionante și un timp limitat de joc.

— În regulă, toată lumea! răsună cu putere vocea tatălui meu în timp ce intră cu pași mari în vestiar. Ascultați aici!

Merge ață la antrenorul Chris și-i cere să dea mai tare volumul la televizoarele care transmit imagini din meciul nostru pe postul ESPN, în vreme ce comentatorii ne analizează înfrângerea fază cu fază. Se uită țintă la mine și rânjește.

— Se anunță echipa.

Gavin

— Connor Kennedy, rostește comentatorul de la televizor atunci când o fotografie din profil a lui Connor și zâmbetul lui de băiat de aur pur american luminează ecranul.

— De parcă asta ar fi o surpriză, comentează Tavish, făcând pe toată lumea din vestiar să râdă.

— Ai face mai bine să-i furi pucul de fiecare dată când ai ocazia, replică Ander Bouchard, portarul nostru titular.

— Poți să contezi pe asta! strigă Tavish și-i face cu ochiul exact în clipa în care numele lui Bouchard e anunțat la televizor.

— Da!

Vestiarul se umple de urale și jumătate din echipă se repede peste Bouchard, doborându-l la podea. Din fericire, poartă în continuare cea mai mare parte a echipamentului sportiv.

După ce scapă de sub mormanul de oameni, îl ațintește cu un deget pe Tavish.

— Ne vedem pe gheață!

— Ai face bine să nu mă iei cu ușurelul! îi răspunde Tavish, rânjind ca un copil în ziua de Crăciun.

Mi-aș dori să particip și eu la veselia lor. Să nu mă înțelegeți greșit, chiar mă bucur pentru ei. Din toată inima.

Însă, în ciuda declarațiilor mele sfidătoare în fața reporterilor, chiar îmi doresc un loc în echipă. Nu știu de ce. Poate ca să-mi demonstrez ceva mie însumi. Sau ligii. Ori fanilor care mă urăsc pentru că le dobor la pământ vedetele adorate. Sau antrenorilor și managerilor generali care încearcă mereu să modifice regulile ca să mă suspende.

Sincer totuși, mi-ar plăcea să o fac pentru tata. Nu aș fi aici dacă nu ar fi fost toate sacrificiile pe care le-a făcut el în timp ce mă creștea singur. N-a fost ușor, și vreau să știe că a meritat. Din păcate, acum șansele par din ce în ce mai mici. Se întâmplă extrem de rar să fie selectați mai mult de doi jucători de la aceeași echipă. Chiar dacă unul a fost ales pentru Canada și celălalt pentru SUA, șansele mele să merg la Milano tocmai au devenit infime.

Nu-i chiar atât de rău, aș zice. Dumnezeu știe cum ar funcționa o echipă în care suntem și eu, și Connor Kennedy. Ne urâm reciproc. Sau cel puțin el mă urăște pe mine. Eu urăsc ideea de el. Urăsc ceea ce reprezintă. Natura elitistă de-a fi urmașul unui jucător legendar care a avut calea așternută pe un covor roșu încă de la naștere. Dar nu pot să zic că-l urăsc cu adevărat. Abia-l cunosc. De fapt, aproape că am fost prieteni odată: cu mult timp în urmă, când ne-am întâlnit prima dată într-o tabără de hochei pentru juniori. Dar treaba asta a fost oprită mai repede decât un puc ce zboară pe gheața proaspăt curățată cu mașinăria Zamboni. Tatăl lui Connor, un jucător pe care l-am admirat din clipa în care a câștigat aurul olimpic pentru țara noastră, s-a dovedit a fi un adevărat nemernic. Încă din secunda în care a descoperit că biletul meu pentru tabără provenea dintr-o strângere de fonduri organizată de patinoarul meu local din

Alaska pentru a mă trimite în celelalte patruzeci și opt de state pentru o șansă de-a juca în cea mai mare ligă de juniori din țară.

Connor Kennedy Senior m-a citit instantaneu exact drept ceea ce eram. Și încă sunt. Un amărât de băiat alb dintr-un sat de pescari uitat de lume, care nu are ce căuta să joace alături de mult prea prețiosul său fiu.

El își alege pe sprânceană jucătorii pentru Broad Wings. Aș fi un prost să cred că nu-și vâră nasul și-n decizia privind cine apucă să joace pentru Statele Unite la Jocurile Olimpice.

Sau poate că nu așa stau lucrurile. Pentru că exact în acest moment îmi aud numele ieșind din gura comentatorului de pe ecran.

— Să-mi trag palme! exclam și cad pe spate pe banca din fața vestiarului, în vreme ce echipa mea o ia complet razna.

REPRIZA ÎNTÂI

DOI

8 FEBRUARIE – CANTONAMENTUL OLIMPIC DE HOCHEI AL STATELOR UNITE – LAS VEGAS, NEVADA

Connor

ÎMI AMINTESC ȘI ACUM PERFECT PRIMA DATĂ CÂND ochii mi-au picat pe Gavin Marshal. Aveam șaisprezece ani și tocmai sosiserăm la un cantonament de dezvoltare pentru juniori, organizat pe timp de vară în Ann Arbor, Michigan. Pentru majoritatea tinerilor sportivi din încăperea respectivă, acela era începutul oficial al unui posibil traseu în hocheiul profesionist. Cei mai buni dintre noi urmau să ajungă la echipe care să-i propulseze către selecția oficială sau să meargă la facultate pentru a continua să se dezvolte. Spre deosebire de ei, drumul meu fusese deja trasat încă de la naștere, așa că eram deja familiarizat cu tot procesul și cu fiecare persoană din sala aceea. Cu toată lumea, mai puțin cu Gavin.

Acesta era o anomalie și ieșea imediat în evidență, arătând ca un adevărat bărbat într-o mare de băieți. Chiar și la șaisprezece ani, Gavin era masiv. Era de departe cel mai solid jucător din cantonament. Înalt și lat în umeri, purta cu el o geantă de hochei jerpelită plină cu echipament la mâna

a doua, și avea un aer suspicios, de parcă era gata să o rupă la fugă pe ieșirea de urgență lângă care stătea. Îmi amintesc că am observat că avea o barbă nerasă de o zi în toată regula, și asta la ora două după-amiaza. Îi punea în valoare maxilarul bine definit și contrasta într-un mod atrăgător cu pielea măslinie, permanent bronzată, încadrată de șuvițe mai lungi de păr negru și des.

Câțiva dintre prietenii mei din grup, pe care îi cunoșteam deja de ani buni din echipele cu care călătoream în turnee, îl observaseră și ei.

— De unde dracu' l-au mai scos și p-ăsta?

— Credeam că e o ligă de juniori.

— Da, ăsta pare gata de liga din pușcărie.

— Nu începeți și voi acum! le-am spus, deși nu se înșelau întru totul.

Era clar de la bun început că nu se potrivea acolo. În primul rând, venise singur, în timp ce pe toți ceilalți îi aduseseră părinții. Era un mister de care nimeni nu mai auzise vreodată. Însă lucrul care m-a atras la el a fost că avea ceva în privire care-i trăda vârsta reală. Jucătorul care stătea lângă ușă, pregătit să se evapore rapid la nevoie, părea agitat și cumplit de singur sub toată acea pojghiță de duritate.

M-am scuzat față de prietenii mei și m-am îndreptat spre el.

— Salut! Eu sunt Connor. E prima dată când vii în tabără?

A încuviințat din cap, apoi mi-a întins mâna și mi-a spus că numele lui e Gavin Marshal. Abia l-am auzit, fiind mult prea distras de cum îi simțeam palma în a mea. Era aspră și plină de bătături, dar nu într-un mod cu care eram eu obișnuit la un jucător de hochei. Mâna lui părea că fusese bătătorită de lemn, nu de gheață. Era mult prea necioplit și robust pentru un puști de șaisprezece ani. Un detaliu pe care

homosexualitatea mea recent descoperită l-a înregistrat imediat cu un fior de entuziasm.

Am înghițit în sec și mi-am retras mâna, privindu-l în ochi.

— Ia să ghicesc! am zis, zâmbind. Ești un atacant versatil, dar folosit adesea ca enforcer.

A încuviințat iar din cap, însă un colț al buzelor i s-a arcuit într-un zâmbet discret.

— Iar tu joci în centru.

— Ei, hai, lasă-mă! am râs și eu. N-are cum să fie chiar atât de evident.

— Ești Connor Kennedy, a continuat el, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Când privirea lui a întâlnit-o din nou pe a mea, în ea se citea o umbră de tachinare.

— O…

Pe chip i s-a așternut o expresie de parcă tocmai ar fi câștigat ceva.

— Nu credeai că știu cine ești.

Chiar nu credeam, ceea ce-mi dovedea propria naivitate și ignoranță. Sigur, îi cunoșteam pe toți cei din încăpere în afară de el, iar ei mă cunoșteau la rândul lor, dar m-a șocat faptul că el știa cine sunt, de vreme ce părea că nu-i aparține acestei lumi.

A făcut semn spre sală, apoi și-a îndesat mâinile în buzunare și s-a sprijinit de ușa închisă.

— Știu cine sunteți cu toții, a spus el. Am avut la dispoziție un zbor lung din Alaska ca să studiez numele și poziția fiecăruia.

Ochii mi s-au luminat.

— Alaska!

Asta explica multe.

— Nu cred că am avut vreodată un jucător de acolo în această tabără.

— Nu, n-ați avut.

M-am uitat în jur, încercând să zăresc pe altcineva care să nu-mi pară cunoscut.

— Mai e cineva aici de la tine din liga de juniori?

A râs cu amărăciune.

— În locul de unde vin eu nu există nicio ligă de juniori.

Nicio ligă? Curios, am mijit ochii la el.

— Atunci, de ce ești aici?

— Pentru că aveam de ales între acest loc și un vas de pescuit.

Gavin

Când pășesc pe gheață pentru primul antrenament al echipei, văd că nu s-au schimbat prea multe din vremurile când eram adolescent. Connor Kennedy stă în mijlocul mulțimii, iar eu sunt singur la margine, lângă poartă. Mă rog, nu chiar complet singur. Ander Bouchard e și el aici cu mine, măsurându-i din ochi pe ceilalți din echipă în timp ce se îmbrâncesc amical și-l felicită pe Connor pentru că a fost numit căpitanul echipei. Câțiva trag de emblema de căpitan de pe tricoul lui de antrenament. Chiar și din celălalt capăt al patinoarului, e clar că toți participă la ritualul de-a se pune bine cu băiatul de aur. Mă întreb câți dintre ei îl plac cu adevărat. Au existat zvonuri prin ligă cum că, se pare, coechipierii lui din Chicago consideră obositoare și nedreaptă toată faza asta cu tatăl și fiul.

— Îmi place la nebunie cum se prefac că-i o surpriză! spune Bouchard.

— Da, de acord! zic, ridicând din umeri fără prea mult entuziasm. Chiar dacă babacul lui nu e managerul general aici, doar nu era să aleagă pe altcineva drept căpitan.

Bouchard mă lovește cu cotul lui masiv, bine protejat de apărători.

— Ar fi putut să te aleagă pe tine.

— Eu sunt în continuare surprins că m-au ales să fiu aici. Să mă mai numească și căpitan ar fi fost deja prea de tot.

— Toma Necredinciosul ce ești! Ești cel mai bun enforcer din toată liga, ce naiba? Ar fi fost o prostie să nu te ia în echipă.

Îi arunc o privire peste umăr.

— Ție ți se pare c-au vrut să mă aleagă?

Rânjește la mine.

— Dar ție ți se pare că eu voiam să mă aleagă? Suntem aici de zece minute și nimeni nu ne-a băgat măcar în seamă.

— O, ba ne-au băgat! ripostez, simțind cum privirile noilor noștri colegi temporari se îndreaptă când și când spre noi, în vreme ce patinează relaxați, trasând cercuri, și se salută între ei.

Bouchard rânjește la mine.

— Încearcă să-și dea seama dacă o să le scoți vreun dinte din gură doar pentru că-ți spun bună ziua.

Clatin din cap și-mi prind crosa cu ambele mâini, apoi o ridic deasupra capului, sprijinind-o pe umeri ca să-mi bombez pieptul și desfăcându-mi larg brațele.

— E tentant, ce-i drept!

Dar sincer să fiu, nu prea e. În ciuda exteriorului meu morocănos, chiar îmi doresc din tot sufletul să fiu aici. Exact așa cum mi-am dorit să fiu și în acel cantonament de juniori din vara aceea. Ți-ai imagina că lucrurile s-au schimbat în cei nouă ani care s-au scurs de când aveam șaisprezece ani. Că lucrurile s-au schimbat și în cele aproape șapte sezoane

complete ale mele în ligă. Dar nu! Am rămas în continuare un outsider. Un outsider cu o Cupă Stanley în palmares, dar tot un outsider.

— Hei! face Bouchard, dându-mi încă un cot în coaste. Dă-i dracului pe toți! Știi bine că sunt ofticați doar pentru că noi, cei de la Blizzards, suntem campionii en titre. Și-o să le treacă imediat ce-o să-și da seama că ei au mai mare nevoie de noi decât avem noi de ei.

— Da!

Îmi dau jos crosa de pe umeri și mă joc cu un puc din apropiere, mișcându-l rapid în spații înguste.

Antrenorul Chris, de la Chicago Broad Wings, care a fost selectat să conducă această echipă – mamă, oare de ce? – intră pe gheață. Ne face semn mie și lui Bouchard să ne alăturăm grupului, iar noi ne conformăm, alunecând alene spre restul echipei. Ca să fim corecți, tot echipamentul pe care Bouchard e obligat să-l poarte nu-l ajută deloc să fie un patinator rapid. Însă îi permite să fie eficient acolo unde contează: în fața porții, deviind pucuri.

— În regulă, băieți! Văd că v-ați descoperit deja căpitanul.

Antrenorul Chris se oprește și ridică o emblemă cu litera „A”.

— Pe asta o am în continuare de dat. Oricine o s-o poarte trebuie s-o merite.

— Spre deosebire de Kennedy, îmi șoptește Bouchard cu jumătate de gură.

Mă uit la el și-mi înăbuș un râset.

Antrenorul Chris continuă:

— Avem o săptămână la dispoziție ca să ne obișnuim să jucăm unii cu alții. Nu e mult, dar ăsta e un grup de elită și am încredere că ne putem organiza să jucăm ca o echipă.

— Nu credeam c-o să fie genul ăla de cantonament, spune Bouchard doar pentru urechile mele. Nu eram pregătit pentru o labă în grup.

De data asta nu mă mai pot abține și izbucnesc în râs.

— Ceva amuzant? mă întreabă Connor Kennedy.

Îmi dreg vocea.

— Nu! Absolut nimic amuzant!

Mă întorc cu spatele la Connor, mă uit la Bouchard, rânjesc și-i arăt degetul mijlociu.

— Iar asta mă aduce la următorul anunț, continuă antrenorul. În încercarea de-a consolida unitatea echipei, la noapte reducem la jumătate numărul de camere. O să stați câte doi în cameră. Și nu…

Se oprește și se uită cu subînțeles la mine și la Bouchard.

— Nu aveți voie să stați în cameră cu un coleg de la propria echipă. Am nevoie ca voi, băieți, să lucrați împreună. Și încă repede. Așa că găsiți-vă pe altcineva nou cu care să vă petreceți timpul!

Un cor de gemete erupe în grup. Măcar nu sunt singurul care se opune acestei idei.

Antrenorul suflă în fluier.

— Acum, haideți să radem niște gheață!

Connor

Antrenamentul e istovitor. Chiar mai mult decât sunt eu obișnuit cu antrenorul Chris. Credeam că, dacă vin aici o să am un avantaj, din moment ce-i cunosc deja sistemul și exercițiile pe care-i place să le pună în aplicare, dar m-am înșelat. Scoate din mânecă tot soiul de scheme noi și testează fiecare combinație posibilă de jucători pentru a ne stabili liniile. Apoi, fără prea mult răgaz, fluieră și ne adună pentru

sprinturi de viteză sub formă de „sinucideri”. Absolut toți suntem leoarcă de sudoare. Până și cei doi portari sunt roșii la față. Deși le înțeleg perfect motivul: amândoi au încasat cel puțin o sută de șuturi la poartă din partea noastră în ultimele nouăzeci de minute.

Cu toate astea, spre surprinderea mea, mă distrez. Și de minune, nu altceva! Ba chiar zâmbesc în timp ce aștept sprijinit de mantinelă ca antrenorul să fluiere iar, dând semnalul că e rândul grupei mele să patineze cât de repede poate, într-o cursă nebunească de la un capăt la altul al terenului. Deoarece, pentru prima dată în viața mea, nimeni nu mă urmărește cum patinez în afară de antrenor și de coechipieri. Sunt sigur că tata spumegă de furie fiindcă domnul antrenor Chris a cerut ca ăsta să fie un antrenament cu ușile închise. Dar a avut perfectă dreptate să o ceară. Așa cum a zis în timpul discursului, nu avem prea mult timp la dispoziție ca să devenim o echipă sudată înainte să plecăm la Milano. Un public numeros ar fi făcut ca această sarcină, oricum dificilă, să fie și mai grea.

Așa că, momentan, am de gând să mă bucur de libertatea de pe gheață. Și mai vreau, de asemenea, să-l urmăresc pe Gavin cum patinează de parcă întreaga lui carieră ar depinde de asta, lăsându-i pe toți în urmă la exercițiile de viteză din grupa sa. E exact ca în cantonamentul de juniori. Gavin, nebunul din Alaska, care patinează cu furia unuia care are ceva de demonstrat. Exemplul clasic de outsider ce luptă cu dinții și sub nicio formă nu se dă bătut.

Se pare că eu sunt singurul căruia îi face plăcere să-l urmărească. În afară de Bouchard, firește, care e mereu acolo să bată palma cu coechipierul lui când acesta se oprește brusc lângă poartă, ridicând un nor de așchii de gheață peste

linia roșie subțire până pe mantinelă, cu un zgomot puternic și ascuțit al patinei. Îmi dau seama după mutrele exasperate ale celorlalți că Gavin îi scoate din minți. Și chiar îi înțeleg. Nu există om pe gheața asta care să nu fi fost secerat de Gavin în timp ce venea spre el cu viteză maximă. Inclusiv eu. De fapt, vânătaia de pe șold de la ultima noastră confruntare mi-a trecut complet abia azi-dimineață. Dar a meritat. Ne-am luat revanșa în fața celor de la Blizzards la un moment dat și am câștigat.

Antrenorul fluieră de două ori. S-a terminat, iar toată lumea patinează spre bancă pentru o gură de apă.

— Bună treabă azi, băieți!

Face un cerc amplu pe patine ca să ne cuprindă cu privirea pe toți cei douăzeci și patru.

— Știu că antrenamentul de azi n-a fost ușor, dar trebuia să văd din ce aluat sunteți făcuți.

— V-ați dat seama cine e căpitanul secund? întreabă Bouchard, bătându-l deloc discret pe Gavin pe umăr cu mănușa.

— Nu! răspunde antrenorul, aruncându-i un rânjet complice. Dar băiatul tău de acolo chiar a impresionat.

Bouchard îl prinde de ambii umeri pe Gavin și-l scutură jucăuș. Și… o, Doamne… oare văd bine și Gavin chiar a roșit sub toată sudoarea aia de pe obraji? Pare, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, mândru. Nu îngâmfat. Nu exagerat de mulțumit de sine însuși, ci mai degrabă umil.

Hmm! La asta chiar nu mă așteptam! Mai ales dat fiind cât de des te înjură sau te provoacă atunci când joci împotriva lui.

— Ei bine, viteza nu valorează nici doi bani când îți petreci tot meciul pe banca de pedeapsă, spune Bradley Warren, unul dintre fundașii noștri, subliniindu-și cuvintele cu un scuipat pe gheață.

Gavin îi răspunde dându-și ochii aceia mari, căprui-închis, peste cap și mimând cu mâna o mișcare lentă de-a și-o freca. Acum eu sunt cel care roșește, simțind cum îmi urcă căldura în obraji, fiindcă dintr-odată nu mă pot abține să nu mă întreb cum arată Gavin făcând exact același lucru.

Nu! Nu te gândi la asta, Connor! Înghite-o și alungă ideea înapoi de unde a venit! La naiba! „Înghite!" O alegere groaznică de cuvinte! Nu te mai gândi la lucruri sordide legate de Gavin! Pe gheață îți e dușman. Mă rog, nu în următoarele trei săptămâni, de fapt, întrucât acum suntem coechipieri. Dar, într-un fel, asta s-ar putea să fie și mai rău. E interzis din o mulțime de motive. În primul rând, probabil el e heterosexual. În al doilea, tata mă omoară dacă se află că sunt gay. Și-n al treilea, mă mai omoară o dată dacă se află din cauza a ceva legat de Gavin Marshal, pe care-l urăște mai mult decât urăște faptul că sunt gay.

— Ajunge! spune antrenorul, care bagă mâna în buzunar, de unde scoate un pachet de carduri de acces pentru camere. Acum ascultați la mine! Am nevoie să vă grupați câte doi. Țineți minte, nu aveți voie să alegeți pe cineva cu care jucați acasă! Așa că alegeți cu cap! Dacă se dovedește că noul vostru coleg de cameră sforăie, nu mă interesează. Vă descurcați singuri. Dacă, din nu știu ce motiv, după săptămâna asta nu vă înțelegeți deloc, putem să discutăm iar problema când împărțim camerele la Milano. Dar să vă fie clar de pe acum: dacă nu vă puteți înțelege într-un complex de cinci stele, în satul olimpic o să fie și mai rău. S-au făcut multe progrese de-a lungul anilor la Jocurile Olimpice, dar condițiile de cazare pentru sportivi nu se numără printre ele. Așa că bucurați-vă de paturile voastre mari cât le mai aveți!

Majoritatea celor din echipă izbucnesc în râs și se lasă cu zâmbete generale în timp ce încep să se cupleze. Mai puțin Gavin. Expresia pe care a adoptat-o acum e una pe care i-am mai văzut-o. Brusc, îmi amintesc de cantonamentul de juniori, când a trebuit să ne alegem colegii de cameră pentru următoarele șase săptămâni. N-a fost vina lui Gavin. Toată lumea se cunoștea deja într-un fel sau altul. Normal că existau deja prietenii formate și băieți care abia așteptau să se cupleze rapid ca să nu fie nevoiți să stea în cameră cu puștiul cel nou. Până la urmă, n-a mai rămas nimeni cu care să împartă camera, așa că a primit una de o singură persoană. Pentru cineva care nu emană altceva decât dispreț față de propriii colegi, ai crede că ar fi preferat asta, dar, în acel moment, singurul lucru la care mă puteam gândi era că poate tot ce-și dorea cu adevărat era un prieten.

Expresia aia a lui din urmă cu mulți ani m-a urmărit pentru totdeauna. Însă la șaisprezece ani eram prea tânăr, iar tata aranjase deja să stau în cameră cu fiul unui fost coechipier de-al său.

Mă uit în jur pe patinoar, asigurându-mă că tata nu a găsit vreo cale să se furișeze înăuntru. N-a găsit.

— Hei! îi spun lui Gavin când ajung aproape de el. Vrei să împărțim camera?

— Nu!

— Ei, naiba să mă ia că te-am mai întrebat!

Îi împing lama crosei cu a mea.

— Dar nu prea pare să ai alte opțiuni.

Îmi îndrept capătul crosei spre Bouchard, care stă cu brațul pe după gâtul portarului de rezervă al echipei, un jucător de la Utah Cougars.

— Chiar și el *reușește* să fie de treabă.

— Bouchard chiar e un tip de treabă.

Gavin se apleacă în față, sprijinindu-se în crosă.

I-o lovesc și i-o fac să alunece, făcându-l să-și piardă sprijinul, însă fără să cadă.

— Ascultă! reiau. Eu încerc să fiu drăguț. Chiar mori dacă nu ești nemernic măcar atât cât ne ia să primim un card de acces?

— Da! răspunde el, privindu-mă în ochi.

— Treaba ta! zic și patinez mai departe, ca să încerc să găsesc o altă variantă.

Dar se pare c-am întârziat, fiindcă toți ceilalți și-au găsit deja colegi de cameră. Cu un oftat, patinez până la antrenorul Chris și iau ultimul set de carduri.

— Mult succes! îmi urează el.

— Mersi! O să am mare nevoie!

Încă douăzeci de minute! Atât mi-a mai rămas ca să demonstrez din nou că nu sunt mai prejos decât Connor Kennedy.

Căpitanul echipei sale, fiul privilegiat al unei legende a hocheiului, Connor Kennedy este băiatul de aur al ligii. Și singurul jucător care știe mereu cum să mi se vâre pe sub piele. Rivalitatea noastră s-a construit de-a lungul anilor, iar când suntem obligați să împărțim aceeași cameră, la Jocurile Olimpice, în calitate de coechipieri, simt cum tensiunea dintre noi ajunge la punctul de fierbere.

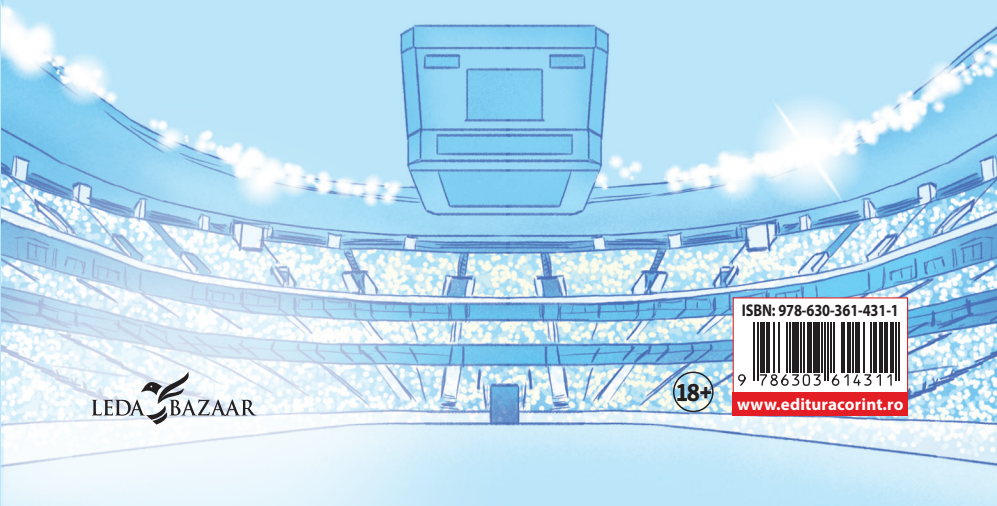
Lumea mă vede drept cel mai temut enforcer din hochei, cel mai furios produs de export al Alaskăi, dar, în fiecare noapte, în camera noastră, după antrenament, nu mai reușesc să păstrez aparențele.

Acum, nu mi-l mai pot scoate pe Connor din minte dintr-un alt motiv, iar obsesia asta are potențialul să ne distrugă pe amândoi.

Un lucru îl știu sigur însă: unele reguli sunt făcute ca să fie încălcate.

O poveste pasională de tip *rivals-to-lovers*, în care își găsesc locul presiunea Jocurilor Olimpice, loialitatea de la vestiare și acel tip de iubire care învinge totul, chiar și atunci când întreaga lume privește. Lectura perfectă pentru fanii *Heated Rivalry* de Rachel Reid!

„Autoarea a făcut o treabă excelentă în a surprinde dinamica dintre cele două personaje principale care evoluează de la rivali înverșunați la membri ai unui parteneriat încărcat de tensiune. Mi-a plăcut, de asemenea, felul în care a fost redată adrenalina de pe gheață. Am avut senzația că am primit un permis V.I.P. direct în mijlocul acțiunii, atât pe teren, cât și în culise."
Reader's Favorite

ISBN: 978-630-361-431-1
9 786303 614311
www.edituracorint.ro
18+
LEDA BAZAAR